

RECONSTRUCTION

(Trần Nghi Âu Cơ)

“He's gone,” my mother says.

I can't believe it, my father has left me. The first things that crosses my mind was, “Was it something I did? Did he hate me? Why?” That was the most important one, why? Was it because of the other woman?

Now, nearly 8 years later, I'm almost 16. My father is a forgotten memory of yesterday. I can remember a thing or two about him, I was 8. What did you expect me to remember?

Sure, I wonder sometimes, you know, about how things would have ended up if he hadn't left. If he stayed, would we have been happier or worse off? Would my mom still have to suffer the nights of knowing his heart was gone for another? Oh! What if I hadn't been born! Was this really all my fault? It was the question that I've thought of. I did. Probably for the first two or three years I did, but after that, my heart started to toughen. All the things that he's done to me, the things he's put my mother and me through. It was all becoming a routine.

Eight years was a long time to be wallowing in selfpity, you know. I just stop, realizing that there are others in worst conditions than I. I wasn't the only one with a broken family. I don't hate my father. He's just a shadow of someone I used to love. I understood with a sad realization that that was how it was going to be. There was nothing I could do change it. He was gone. He was always like a mystery to me, my dad. A mystery not like something I want to know about.

All through my childhood, the one I remember most is my mother. She was always there, screaming, laughing, yelling, caressing, smiling, but I have no memory of her crying. Never. At times, I could sense her devastation, I could feel her tears, but I could never see them. I knew they were there, with the instincts of a child, I knew. She hid her emotions well, yet not so well, for I could always tell how she was feeling. Maybe it was because I knew her so well, I knew her every move, everything she did had a reason, and I knew how to decipher all of them.

She wasn't beautiful. But she had something, just bright-ness in her that shines out. She was special, unique. She has an artistic look, all around her, surrounding her that caught everyone's eyes. When she walked down a street, heads turn, hearts offered. Everyone loved her.

I admit there were times when I was selfish, wanting to keep her all to myself, never letting any man come between us. I was, and still am; an ignorant

child, only wanting my mother for myself. I have little memory of my dad, so in my mind, it was always my mother and I. Sometimes she would get angry and tell me that she was my prisoner, that I didn't let her have her freedom. If that's true or not, I don't know. I guess it could be true. But the reason is because I loved her so much, I don't think any man could deserve to have her heart. She was too high, higher than any man could ever reach. Is that selfishness? Or is it love? I didn't think even my father had deserved her.

To me she was like a star, or the moon, too high for anyone to reach. Even I, her daughter, couldn't reach her. So I concluded that no man ever could. She told me she would never leave me like my father did.

She told me that I would always be her soul, her light. I wanted to believe her, and I think I did. I lived in 8 years in blissful ignorance, thinking that no one could ever take her away from me.

Then I met him. A photographer. Unique in his own way. I saw him last summer for the first time, Dalat, Viet Nam. He was like a kid yet like an old man at the same time. A grown man with a black long, stringy hair. At first glimpse, one might think of him to be a hermit. He walks swift and fast, head bent down. His eyes are sharp, ready to notice anything, camera in hand. A true artist! I don't think he knows his talent, or if he does, he shows no sign of acknowledgement. He has earned the reputation of a lunatic. A man too absorbed in his work. He talks to no one and notices no one, yet when my mom walked in to that coffee shop, he saw her.

At first it isn't anything, they were just friends. He was my uncle. I have to admit I was scared of him at first. His ways of thinking were very eccentric. His words are full of dreamy and faraway things. What really scared me was that I understood what he was saying. His thoughts and ideas. Even from our first conversation, the things he said, they made perfect sense to me. Before that moment, the only person who really understood my emotions as well as I do was my mother.

A year flies by. They grew closer, and we got to go visit him, this summer and the next summer. I sense the changes. Though I'm almost 16, I still have the instincts of a child, and I dare to tell that there's something new.

Maybe this is just a story of my mother, a violinist, a writer. My dad was a poet, you know. They fitted, my mother and dad, but their bond wasn't strong enough. Here, in that small cafe one afternoon, she met another, a man holding the other half of her soul. Two artists meeting at last, just as destiny planned. I couldn't express how I felt, happy, sad, I don't know. There was shock, amazement. There was also a desire. A desire to have a dad, a real dad, one that loves me. One that is compatible with my mother. A man that has that strength to reach my mother. A man "tall" enough for her. Rare, a man that can satisfy all those requirements, and if he can pass all my mother's expectations, and

most important, mine, then he is the one. He and my mother were perfect together.

Sure, he's got faults, but what human doesn't? I think it's finally time for my mother to start over, and maybe I should, too. What's more important is, he's "tall" enough for my mother and I. That's all I really need. I love him, and he is my father.

(Cali, Aug. 17/2003)

[]

SỰ TÁI TẠO

(TTBG chuyển Việt ngữ)

"Bố đã đi rồi!" mẹ tôi nói.

Tôi không thể tin điều bố tôi đã từ bỏ tôi. Ý tưởng đầu tiên xẹt qua óc là câu hỏi, có phải tôi đã làm điều gì sai? Hay bố ghét tôi? Tại sao? Đó mới là điều quan trọng nhất, tại sao? Hoặc ông bỏ đi vì một người đàn bà khác?

Bây giờ, 8 năm trôi qua, tôi đã gần 16 tuổi. Những kỷ niệm về bố đã bị xóa nhòa trong óc. Tôi chỉ có thể nhớ đôi điều vào lúc tôi 8 tuổi. Và nào ai có thể chờ đợi một đứa nhỏ những gì hơn thế chứ? Đôi khi tôi cũng ngạc nhiên tự hỏi mọi sự sẽ ra sao nếu tôi không bỏ đi như vậy? Nếu ông ở lại, liệu rằng chúng tôi có sung sướng hơn không, hay càng thêm đau khổ? Và mẹ tôi có vẫn bị dày vò hằng đêm khi mà trái tim người chồng bà đã dành cho một phụ nữ khác?

Ôi! Giá gì tôi đừng được sinh ra! Tất cả có phải do từ tôi? Đó là câu hỏi tôi từng đặt trong óc. Thật thế. Nhưng chỉ một hai năm đầu thôi, sau đó trái tim tôi bắt đầu cứng mạnh. Mọi điều bố đã làm trên mẹ và tôi đều chỉ là một sự lặp đi lặp lại đến khiến tâm hồn tôi thành chai cứng.

Tám năm quả thật là dài trong sự đắm chìm theo nỗi tự thương xót lấy mình. Tôi dần nhận thức rằng có nhiều đứa trẻ khác khổ hơn tôi nữa. Không phải một mình tôi mới là đứa con của một cuộc hôn nhân tan vỡ. Tôi không còn ghét bố tôi. Ông chỉ là cái bóng mờ của một con người tôi đã từng yêu thương. Với một nhận thức buồn rầu, tôi hiểu mọi chuyện đều đã an bài. Tôi không thể làm gì khác. Ông đã bỏ đi hẳn. Người cha tôi bây giờ đã trở nên một nỗi bí ẩn đối với tôi. Nỗi bí ẩn không giống với những điều bí ẩn tôi thường tò mò muốn biết.

Trong suốt thời thơ ấu, điều lớn nhất chiếm hữu tôi là người mẹ. Mẹ tôi luôn luôn hiện hữu, la lối, cười đùa, ve vuốt, nhưng tôi không hề thấy bà khóc. Chưa bao giờ. Thỉnh thoảng tôi cũng có thể cảm ra sự tuyệt vọng của mẹ tôi, có thể nhận thức những giọt nước mắt mẹ, nhưng chưa hề nhìn thấy chúng. Dù vậy, với cái trực giác của một đứa trẻ, tôi biết những giọt lệ vẫn có thật ở đó. Mẹ tôi giấu mọi cảm xúc của mình một cách tài tình, nhưng cũng không qua

được mắt tôi bởi tôi luôn luôn có thể hiểu rõ bà đang nghĩ gì. Có lẽ vì tôi biết bà quá rành, biết từng cử động, tất cả mọi cái gì bà hành xử đều có nguyên nhân, và tôi biết cách để xét đoán tất cả chúng.

Mẹ tôi không phải là người đàn bà đẹp, nhưng bà có cái gì đó như thể một sự sáng lòa tỏa chiếu từ con người mẹ. Bà rất đặc biệt, không giống ai hết. Cái vẻ nghệ sĩ đã bắt mắt mọi người. Khi mẹ đi trên phố, ai cũng quay đầu nhìn và muốn làm quen. Tất cả đều thích mẹ tôi.

Tôi phải thú nhận, thỉnh thoảng tôi cũng ích kỷ muốn giữ mẹ cho riêng tôi và không bao giờ muốn có một người đàn ông nào chen vào giữa cuộc đời hai chúng tôi hết. Tôi vẫn là một đứa trẻ ngốc nghếch chỉ muốn mẹ cho riêng mình. Tôi có rất ít kỷ niệm về bố, vì vậy trong óc tôi, bao giờ cũng đều là tôi và mẹ. Có đôi khi mẹ tôi cũng nổi giận bảo rằng bà là người tù của tôi, rằng tôi không để cho mẹ tự do. Tôi không biết điều đó đúng hay sai, nhưng đoán rằng là thật. Nhưng bởi vì tôi yêu mẹ rất nhiều, tôi không nghĩ sẽ có người đàn ông nào xứng đáng để được có bà. Bà cao quá, cao hơn bất cứ người đàn ông nào có thể với tới. Vậy, đó có phải là lòng ích kỷ không? Hay là tình thương? Tôi nghĩ, ngay cả bố tôi cũng không xứng đáng với bà. Vì vậy mà ông bỏ ra đi?

Với tôi, bà là vì sao, là ánh trăng, những thứ quá cao cho mọi người với tới. Ngay cả tôi, con gái bà, cũng không thể với. Cho nên tôi kết luận chẳng bất cứ người đàn ông nào có thể làm điều với nói trên.

Mẹ tôi bảo rằng sẽ chẳng bao giờ từ bỏ tôi như bố tôi đã bỏ. Bà nói, tôi mãi mãi là linh hồn của bà, là ánh sáng đời bà. Tôi muốn tin lời bà, và tôi nghĩ là tôi đã tin. 8 năm tôi sống trong sự ngây ngốc một cách hạnh phúc rằng không bất cứ ai có thể đem mẹ tôi đi xa khỏi tôi.

Thế rồi tôi gặp chú ấy. Một nhiếp ảnh gia. Độc đáo trên con đường nghệ thuật riêng. Lần đầu tôi gặp chú là vào mùa hè năm ngoái tại Dalat, VN. Chú giống như một đứa trẻ mà cũng như một người đàn ông rất già dặn. Một con người có mái tóc dài màu đen. Từ cái nhìn đầu tiên, người ta có thể nghĩ rằng chú là một nhà tu ẩn dật. Chú bước đi thật nhanh, đầu cúi xuống. Đôi mắt chú, sắc, sẵn sàng để bắt chộp bất cứ điều gì, chiếc máy ảnh cầm tay.

Đó là một nghệ sĩ thật sự. Tôi không nghĩ chú biết chú là người có tài, hay nếu có thì chú cũng chẳng hề tỏ ra dấu hiệu nào về điều biết ấy. Chú lại bị tiếng là một người khùng nữa chứ! Một con người quá say mê công việc, không trò chuyện với ai, không lưu ý đến ai.

Vậy mà khi mẹ tôi bước vào quán café đó, chú đã nhận biết ra mẹ ngay.

Thoạt đầu không có gì cả, họ chỉ là bạn của nhau. Tôi nghĩ về chú như một người chú. Tôi phải nói thật, lúc đầu tôi có sợ chú. Cái lối suy nghĩ của chú thật là kỳ dị. Lời nói chú thì đầy mộng mị xa xôi. Điều làm cho tôi sợ nhất chính là vì tôi hiểu rất rõ những điều chú nói. Tư tưởng và sự suy nghĩ. Ngay từ lần thứ nhất trò chuyện, những điều ấy tôi đều hiểu hoàn toàn. Trước kia, người duy nhất hiểu được mọi cảm xúc của tôi chỉ là mẹ tôi.

Một năm sau, họ thân nhau hơn. Chúng tôi trở về Dalat thăm chú, mùa hè kế tiếp. Tôi cảm tưởng như có cái gì thay đổi, dù rằng đã gần 16 tuổi mà tôi vẫn còn có cái trực giác của một đứa trẻ. Tôi dám nói chắc rằng giữa họ đã có cái gì mới xảy ra.

Có thể đây chỉ là câu chuyện của mẹ tôi, một nhà văn, một nhạc sĩ đàn vĩ cầm. Bố tôi là một thi sĩ. Hai người cũng hợp với nhau, nhưng không đủ mạnh. Ở đây, tại quán café nhỏ này, một buổi chiều, mẹ tôi gặp một người khác, người đã nắm giữ thật sự nửa mảnh hồn kia của bà. Sự gặp gỡ của hai người nghệ sĩ, giống như một sắp bày của định mệnh.

Tôi không thể diễn tả cảm nghĩ mình ra sao, vui sướng hay buồn bã, tôi không biết. Nhưng đã có một sự kinh ngạc. Đồng thời cũng là một nỗi ước ao. Sự ao ước có được một người cha, một người cha thật sự, con người sẽ yêu thương tôi, con người có thể sánh ngang hàng với mẹ tôi, con người có đủ sức mạnh để vói tới bà, con người cao vừa đủ cho bà.

Tôi nghĩ chúng tôi đã tìm ra con người đó. Chú và mẹ tôi thật thích hợp cho nhau. Rất khó để có được một người có thể thỏa mãn tất cả những đòi hỏi như thế. Và nếu như có ai đó vượt trội được mọi nỗi mong chờ của mẹ tôi, và quan trọng hơn hết, của tôi, thì người đó chính là chú.

Hẳn nhiên, chú cũng có những khuyết điểm; nhưng làm người ai mà chẳng thế. Tôi nghĩ đây là lần cuối cho mẹ tôi bắt đầu lại tất cả mọi sự. Và có thể cũng là cho cả tôi nữa.

Còn gì hơn chứ, chú cao vừa đủ cho cả bà lẫn tôi. Đó là tất cả điều tôi muốn. Tôi thương chú, người bố của tôi.

[]